

Arrest

nr. 287 802 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 september 2019 en verzoekt op 1 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 10 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M.B., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. U werd geboren in Aminabad in de regio Khas Aziz Khan in het district Qarghayee van de provincie Laghman. U ging tot

de 8ste graad naar de Pacha Gul Ulfat school. Daarnaast volgde u ook koranlessen aan de madrassa. Uw ouders wonen nu samen met uw 5 broers en 4 zussen bij uw oom langs moederszijde in het dorp Charbag.

U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek spraken de taliban uw vader een eerste keer aan bij de moskee. Ze zeiden dat u op een leeftijd was gekomen dat u jihad diende te doen. Uw vader zei hen dat u nog te jong was maar de taliban zeiden van wel. Toen uw vader thuiskwam van de moskee vertelde hij wat er was gebeurd. Nadien begon uw vader telefoontjes te ontvangen van onbekenden. Toen uw vader besepte dat het de taliban was nam hij zijn telefoon niet meer op. Hierop kwamen de taliban een eerste keer naar uw huis. Ze kwamen opnieuw zeggen dat u jihad diende te doen. Uw vader zei dat u te jong was en smeekte hen dat u niet mee zou moeten gaan. De taliban gingen weg. 8 à 10 dagen later kwamen de taliban een tweede keer. U verstopte zich in het smalle straatje tussen uw huis en het huis van de bureu. Opnieuw zeiden ze dat u jihad diende te doen. Uw vader knielde en smeekte wenend de taliban dat u geen jihad zou moeten doen. De taliban zeiden dat het voor een keer in orde was, dat ze dit normaal niet toelieten maar dat u klaar moest staan als ze terugkwamen. Twee weken later kwamen ze een derde keer. Uw vader zei hen dat u ziek was en niet mee kon. De taliban geloofden uw vader niet en sloegen hem. Hij begon opnieuw te wenen. Uw vader beloofde hen u de volgende keer mee te sturen en ze gingen weg. Uw vader belde naar uw oom S. en vertelde hem alles. Uw oom kwam naar uw huis en nam u vervolgens mee naar zijn huis in Charbag. Hij regelde uw vertrek en ongeveer een week later verliet u de regio. U reisde via Iran naar Turkije en zo verder naar Bulgarije (waar u op 24 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming deed), Servië, Oostenrijk (waar u op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende) en Duitsland tot België. Op 30 september 2019 kwam u in België aan en de volgende dag heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Op 28 juli 2021 werd u meerderjarig.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument) neer en een enveloppe.

Op 17 juni 2021 worden er opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure tot u meerderjarig werd op 28 juli 2021; werd het persoonlijk onderhoud van 27 mei 2021 afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 28 juli 2021 werd de voogdij van rechtswege beëindigd omdat u meerderjarig werd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Zo kent u geen enkele naam van talib of talibancommandant uit uw regio bij naam (CGVS, p. 17), toch zegt u hen te vrezen en dat ze actief waren in uw regio. Dat u nog jong was en u dit niet kan weten kan niet worden gevolgd. U was immers al bijna 16 jaar, ging naar school en luisterde soms naar de radio (CGVS, p. 12, 14, 15, 18). Ook werd er over incidenten die zich voordeden met de taliban gesproken in het dorp (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat u nooit een naam van een talibancommandant zou opgevangen hebben. De taliban zouden uw vader een aantal keren aangesproken hebben in de moskee om hem te vragen u naar hen toe te sturen om jihad te voeren. Uw vader vertelde hen dat hij u te jong vond. Vervolgens kwamen ze naar uw huis met dezelfde vraag. Uw vader begon op die momenten te smeken en te wenen waardoor de taliban ermee akkoord gingen u nog even thuis te laten (CGVS, p. 17, 19, 20). In totaal kwamen de taliban drie keer naar uw huis en gingen ze telkens weg toen uw vader begon te wenen. Verder gebeurde er niks en werd er door de taliban ook geen verdere poging ondernomen om u of uw vader te overtuigen of zelfs onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 19, 20). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban, indien ze u daadwerkelijk zouden willen rekruteren en viseren en de moeite doen om telkens naar uw huis te komen, zich zomaar laten overtuigen door de smeekbedes en het geween van uw vader om u nog thuis te laten. Dit strookt niet met het beeld dat u elders over hen ophangt van hardvochtige strijders die zelfs geen medelijden hebben met vrouwen en kinderen (CGVS, p. 17).

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Behalve via uw vader, werd u zelf nooit benaderd of aangesproken door de taliban met de vraag om jihad te doen of om zich aan te sluiten (CGVS, p. 22), ook werd u door niemand anders gevraagd bij de taliban te gaan (CGVS, p. 23). Onderling werd er met de jongens uit het dorp niet over de taliban gepraat, behalve over personen die door hen werden gedood (CGVS, p. 23). Hoewel de leraren op school onderling met elkaar spraken over de taliban (en hun voorkeur of afkeer uitspraken) werd er door hen niet met de leerlingen over jihad gesproken (CGVS, p. 23). Wat de ouderen van het dorp van de taliban vinden kan u evenmin zeggen, aldus blijkt niet dat zij jongeren aanzetten tot toetreden (CGVS, p. 24). In de moskee ging u enkel om te bidden en of daar over de taliban gesproken werd weet u niet (CGVS, p. 25). Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter, uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om les te volgen niet over de taliban werd gepraat, u leerde er enkel over de koran (CGVS, p. 14, 25). De mullah zou wel over de jihad als plicht hebben gesproken maar zou u en uw studiegenoten nooit gevraagd hebben om jullie aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 23). U kan overigens weinig zeggen omtrent de uitspraken van de mullah over jihad (CGVS, p. 23, 24). U geraakt u niet verder dan dat ze zeiden dat "jihad verplicht was" en dat "buitenlanders ons land bezetten", toen u verschillende malen gevraagd werd hoe men u probeerde te overtuigen jihad te voeren (CGVS, p. 23, 24). Dit wijst niet op een verregaande vorm van indoctrinatie. Overigens heeft u er geen idee van hoe het

met de andere jongens van de madrassa of het dorp vergaan is. Of zij ook gevraagd werden bij de taliban te gaan voor jihad weet u niet.

Na uw vertrek zouden de taliban u nog komen zoeken zijn bij u thuis (CGVS, p. 22). Daarbij werd uw huis doorzocht en dat van de burens. Uw vader zou nog bedreigd zijn en daarom elders gaan verblijven zijn. Uw familie zou echter nog ongeveer een jaar blijven wonen zijn in jullie huis, maar vervolgens verhuisd zijn naar het huis van uw oom in Charbag. Doorheen dat jaar is er echter niks gebeurd, wat ook opmerkelijk is gezien de eerdere dreigementen van de taliban (CGVS, p. 22). Overigens is het weinig aannemelijk dat uw vader nu, twee jaar later, nog steeds ondergedoken zou moeten wonen in Mehterlam maar dat de taliban u en uw familie nooit zijn komen zoeken in het huis van uw oom in Charbagh (CGVS, p. 22), dat toch niet zo heel ver van uw dorp gelegen is (zie kaart). Men kan aannemen dat de taliban over de nodige lokale informanten beschikt om te weten te komen waar uw oom woont (CGVS, p. 23, 24). Dit wijst er dan ook op dat jullie wat de taliban betreft geen prioriteit waren.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u wel internationale bescherming asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en Oostenrijk maar dat u deze procedures blijkbaar niet verderzette en doorreisde naar België (CGVS, p. 25). Het feit dat u er deze procedure niet verderzette ondanks dat u er de kans kreeg bescherming aan te vragen en doorreisde naar België doet twijfelen aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was tijdens uw persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De taskara die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 27 mei 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17,

§ 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen

hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde

de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 11 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker verzet zich op 20 mei 2022 tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Richtlijn 2013/32/EU), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het “*gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan*”. Hij stelt in essentie dat de onzekerheid en het gebrek aan afdoende en onweerlegbare informatie over de situatie in Afghanistan volgens het EASO rapport van januari 2022 te wijten is aan het feit dat een groot aantal internationale en lokale journalisten sinds de machtsovername geëvacueerd of gevlucht zijn. Hetzelfde rapport benadrukt volgens hem dat de weinige informatie die er wel is, voornamelijk van toepassing is op de hoofdstad Kabul en vaak uit dezelfde ‘westerse’ bronnen voortkomt, in plaats van uit objectieve lokale of meer diverse bronnen. Hij wijst er hierbij op dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, wat maakt dat de mensenrechtensituatie voor hem nog meer onduidelijk is. Om voorgaande reden heeft het UNHCR opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake Afghaanse verzoeken om internationale bescherming op te schorten. Uit de *Guidance Note* van UNCHR van februari 2022 zou bovendien blijken dat er een toename is van de nood aan internationale bescherming. Volgens verzoeker lijkt de commissaris-generaal zelf te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen in het algemeen. Hij verwijt de commissaris-generaal nergens aan te geven waarom hij van mening is dat er wel voldoende bronnen beschikbaar zijn om een inschatting te kunnen maken van zijn beschermingsnood. Hij verwijst naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad en stelt dat het moeilijk verenigbaar is dat een staat, te midden van een gebrek aan informatie, een weigeringsbeslissing neemt op basis van bepalingen van migratiewetgeving of grenscontrole en zo handelt in strijd met normen van *ius cogens* en de positieve verplichtingen die eruit voortvloeien. Hij meent dat de commissaris-generaal allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing heeft genomen en dat er een flagrante miskennis van de onderzoeksplicht van de verwerende partij voorligt. Hij besluit dat de bestreden beslissing uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op het “*risico omwille van (toegeschreven) verwestering*”. Verzoeker zet uiteen dat hij slechts zestien jaar oud was toen hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toekwam in België. Hij verliet Afghanistan in 2019 en verblijft sindsdien in België. Zijn (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor hem bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan. De Afghaanse gemeenschap en de taliban zullen zich afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het Westen. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het begrip ‘verwestering’ en ‘gepercipieerde verwestering’, waarna hij concludeert dat terugkeerders bijzonder kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als spionnen beschouwd te worden en ze vermoed worden om geen goede moslims te zijn. Daarnaast zijn ze bijzonder kwetsbaar wegens de cultuurschock en worden ze bij terugkeer onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Het risico op toegeschreven verwestering is volgens verzoeker sterk toegenomen onder het nieuwe talibanbewind. Daar verzoeker tweeënhalve jaar van zijn vormende jaren in België, een Europees, Westers land, heeft doorgebracht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij, na dit verblijf, op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als ‘verwesterd’. Verzoeker poogt, aan de hand van een uitgebreide theoretische toelichting, waarbij hij verwijst naar tal van bronnen en arresten van de Raad, aan te tonen dat hij enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van ‘verwestering’. Anderzijds meent hij een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie. Naast het feit dat ‘verwesterde’ terugkeerders binnen de gemeenschap

worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt, aldus verzoeker, in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienwijzen. Hij vervolgt dat het niet uitgesloten is dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit volgens hem in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind met stigma en discriminatie geconfronteerd werden. Vervolgens zijn er luidens het verzoekschrift ook voldoende aanwijzingen om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de *sharia* op na zullen houden en wordt de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden gelegd. De taliban zullen, aldus verzoeker, onvermijdelijk te weten komen dat hij in het Westen heeft verbleven nu hij sterk gecontroleerd zal worden bij de *checkpoints* bij een terugkeer naar Laghman, waardoor hij een verhoogd risico loopt om opgemerkt te worden door de taliban, en bijgevolg ook om als verwesterd gepercipieerd te worden. Hierbij worden Afghanen gecontroleerd via hun *smartphone* waarbij gekeken wordt naar foto's, video's, contacten en sociale media-accounts. Hij hekelt voorts het gebrek aan enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband. Volgens hem heeft de verwerende partij hier op geen enkele wijze diepgaand en adequaat onderzoek naar gevoerd en is zij hiermee tekortgeschoten in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. Er is volgens verzoeker geen individueel grondig en toekomstgericht onderzoek gevoerd. Verzoeker werd voor de machtsovername gehoord, maar niet opnieuw erna en is van oordeel dat hij de mogelijkheid dient te krijgen om uitgebreid aan te geven wat er is veranderd, wat het lot is van de familieleden die zijn achtergebleven, welk netwerk hij nog heeft, hoe zij er socio-economisch aan toe zijn, en vooral welk risico hij loopt bij terugkeer nu de taliban de overheid uitmaken. Nog volgens verzoeker houdt de vereiste dat hij zijn vrees voor vervolging 'concreet' zou maken, geen rekening met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek en met de algemene informatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoonst. Verwijzend naar de zaak "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, wijst verzoeker er nog op dat het niet redelijk is om van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatie en religieuze sociale voorschriften. Hij betoogt dat hij niet in staat is zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, niet in staat is te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij zeker niet in staat is om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details. Tot slot herhaalt hij dat hij op erg jonge leeftijd in het Westen is aangekomen, namelijk op zestienjarige leeftijd, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Volgens verzoeker is zijn culturele, religieuze en traditionele kompas veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich aan te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer.

Met betrekking tot zijn vluchtrelaas en de poging tot rekrutering door de taliban, verwijst verzoeker naar het EASO-rapport waarin rekrutering gekaderd wordt. Er wordt hierin volgens hem opgemerkt dat de taliban de zogenaamde '*night letters*' gebruiken om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen. Het is in die context dat de benadering door de taliban gezien moet worden. Hij wijst erop dat er veel onenigheid is tussen verschillende ernstige objectieve bronnen over wat er precies verstaan dient te worden onder de term 'gedwongen rekrutering'. Volgens *Human Rights Watch* dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder bedreiging van een geweer, maar ook als overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die zij zetten op personen of familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken. Het is voor verzoeker alleszins duidelijk dat ongehoorzaamheid zeer streng gestraft wordt door de taliban. Wat de taliban doen, is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de taliban te kiezen. De taliban die lokale mensen bedreigen, die hen dwingen zich 'bij hen' te voegen, heeft volgens verzoeker aldus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de *jihad* en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant. *UK Home Office* zou ook stellen, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, dat gedwongen rekrutering van kinderen niet zo uitzonderlijk is. Ook het UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking. De commissaris-generaal zou een te nauwe interpretatie maken van de praktijken van de taliban.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op "*leven onder talibanbewind*". Hij wijst erop dat de taliban hun beloftes van vrede en stabiliteit niet nakomen, dat er geen enkele garantie is dat ze niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind en dat ze zich schuldig maken aan grove mensenrechtenschendingen. De taliban nemen hun interpretatie van de *sharia*-wetgeving als uitgangspunt en de straffen bij het

overtreden van de normen van de taliban en hun *sharia*-regels, kunnen draconisch zijn. Verzoeker acht het nuttig om te kijken naar het beleid van deze islamitische organisatie in het verleden, teneinde een betere inschatting te kunnen maken over het beleid dat te verwachten valt van de taliban nu ze de macht hebben overgenomen in heel Afghanistan. Daaruit blijkt dat de taliban de gehoorzaamheid aan de extreme interpretatie van haar *sharia*-wetgeving afdwongen met extreem geweld. Afghaanse onderdanen worden ook sterk beperkt in hun dagelijks leven. Verzoeker geeft vervolgens een beschrijving van enkele personen die momenteel de macht hebben in Afghanistan en stelt dat het gaat om diezelfde personen die eind jaren 1990 eveneens een leidende rol hadden binnen de taliban, en van wie reeds werd vastgesteld dat hun beleid de mensenrechten niet respecteert. Hij voegt hierbij nog toe dat het verontrustend is dat er binnen de taliban ideologische verschillen bestaan, waarbij er een jongere generatie is, die er een nog meer *'hardline approach'* op na zou houden.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de *"reisrestricties"*. Hij houdt in essentie voor dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod om het land te verlaten, maar dat er toch sprake is van strenge straffen. Hij meent dat een verder onderzoek dienaangaande zich opdringt.

In een vijfde onderdeel gaat verzoeker in op *"NRF en ISKP"*. Hij geeft aan dat ISKP heropleeft en dat de taliban moeilijk weerwerk kunnen bieden aan de groepering op verschillende plaatsen. Het zwaartepunt van de incidenten ligt duidelijk in het noordoosten, de regio van verzoeker, waar zowel NRF als ISKP aanwezig zijn. Hij vervolgt dat de aanvallen van ISKP verviervoudigd zijn tegenover 2020 en dat de organisatie aan kracht wint binnen Afghanistan. De situatie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst is uiterst volatiel. Net omwille van het serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten tussen ISKP en de taliban, en de opkomst van IS en Al Qaida, is volgens verzoeker verder onderzoek op dit vlak aangewezen, hetgeen ook werd bevestigd in arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

In een zesde en laatste onderdeel gaat verzoeker in op de *"socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan"*. Verzoeker verwijst naar het arrest *"Sufi en Elmi"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), evenals naar het arrest *"S.H.H."* en het arrest *"M'Body"*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 van het EVRM) is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verstrekt van deze preciaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban, de *de-factoregering* die niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, deze preciaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat, hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19-pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, het wel vaststaat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d. Verzoeker stelt zich in een erg kwetsbare situatie te bevinden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien hij reeds in het verleden werd gevisieerd door de taliban met het oog op gedwongen rekrutering en hij na verblijf in het Westen zal worden gezien als verwesterd.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe.

3.2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;

- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

3.2.3. Op 10 maart 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- UNHCR, "International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022", Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint (stuk 1);
- emailuitwisseling tussen P.H. en T.R. (stuk 2);
- attesten OKAN en VTI Lier (stuk 3);
- attest stad Lier (stuk 4);
- bewijzen werk (stuk 5);
- briefwisseling met FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 6);
- attest van de Afghaanse ambassade (stuk 7).

Verzoeker refereert nog naar volgende stukken, waarvan telkens de *weblink* wordt vermeld:

- DRC, "Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021", 30 december 2022;
- Freedom House, "A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders", januari 2023;
- The Guardian, "Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law", 14 november 2022;
- Brookings Institution, "Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy", 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", oktober 2022;
- EUAA, "Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report", augustus 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022," 16 september 2022;
- OHCHR, "Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts", 30 december 2022;
- EUAA, "Afghanistan. Targeting of individuals, augustus 2022", 16 september 2022;
- Amnesty International, "The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises", 15 augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023.

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota toelichting bij bovenstaande stukken.

Aan de hand van de bijdrage van het UNHCR en de emailuitwisseling tussen een advocaat en T.R., de medeoprichter van het AAN (*Afghanistan Analysts Network*), tracht verzoeker aan te tonen dat er tot op heden te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, alsmede dat de onzekerheid over het bestuur en het beleid van de taliban aanhoudt. Verder haalt verzoeker in dit kader aan dat de Europese asielinstanties, net als onderzoekers, actueel geen enkel idee hebben van de risico's die terugkeerders lopen, maar dat deze risico's alleszins niet uit de lucht gegrepen zijn.

Verzoeker wijst verder op een aantal passages uit het voormelde rapport van de DRC van december 2022 en op het artikel van *Freedom House* van januari 2022, waaruit blijkt dat de taliban de capaciteiten hebben om uitgebreid onderzoek te doen naar het doen en laten van Afghanen die uit het Westen terugkeren, op

de inhoud van het artikel uit *The Guardian* van november 2022 omtrent de toepassing van de *sharia* door de taliban en op informatie van het *Brookings Institution* van februari 2023 omtrent het beleid en de machthebbers van de taliban en de toestroom van terroristen uit andere landen.

Verder vestigt verzoeker de aandacht op de inhoud van een nota van NANSEN van oktober 2022. In dit kader doet hij een uitgebreide, algemene en theoretische uiteenzetting, onder meer aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Voorts herhaalt hij, verwijzende naar voormelde nota, dat er een gebrek aan informatie zou zijn om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, en dit omdat er praktisch geen terugkeerders uit het Westen zijn. Vervolgens wijst verzoeker op de kritiek die in deze nota wordt geuit op de interpretatie van de bronnen waarop de verwerende partij zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Voorts gaat verzoeker in op de inhoud van informatie van EUAA van augustus 2022. Daarbij uit hij kritiek op het gegeven dat en de wijze waarop daarin cijfers van ACLED en informatie van UCPD en twee lokale nieuwsbronnen worden gehanteerd. Verder gaat verzoeker in op de analyse van (het beleid van de) machtshebbers en de (veiligheids-)situatie in Afghanistan in het voormelde rapport van EUAA.

Vervolgens haalt verzoeker een andere bijdrage van EUAA van augustus 2022 aan, en dit betreffende de sociaaleconomische situatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders in dit kader lopen. Verzoeker leest hierin dat de taliban hun verplichtingen niet nakomen en dat de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM overschrijdt.

Tevens wijst verzoeker op een rapport van EUAA van augustus 2022 met betrekking tot geïsoleerde individuen in Afghanistan. Hij verwijst daarbij naar een aantal zaken die omtrent het risico op basis van verwestering worden gesteld in dit rapport. Verder geeft hij een overzicht van hetgeen er in dit rapport wordt gesteld omtrent de decentralisatie van de taliban, het gebrek aan eenvormigheid en de regionale verschillen op het vlak van wetgeving, beleid, uitvoering en rechterlijke macht. Hij stelt dat het van belang is om te kijken naar de talibanfractie die in zijn regio de macht heeft en benadrukt dat het risico in rurale Pashtou-gebieden, zoals het gebied waarvan hij afkomstig is, groter is. Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht en uit hij kritiek op wat er in het rapport gesteld wordt over de oproep vanwege talibanofficials om terug te keren naar Afghanistan. Eveneens verwijst verzoeker naar en uit hij kritiek op wat er in het rapport wordt gesteld over de behandeling door de taliban van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren. Verzoeker leidt uit zijn betoog dienaangaande af dat er wel degelijk sterke indicaties zijn dat personen die verwesterd zijn of lijken bij een terugkeer het doelwit zullen vormen van de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij ook westerse kleren draagt, zijn baard scheert en naar muziek luistert en programma's kijkt die door de taliban zouden worden verboden. Tevens zal hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst verschillende *checkpoints* van de taliban moeten passeren, waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden. Daarnaast zal hij in zijn rurale, conservatieve dorp onmiddellijk opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, zal hij extra in de gaten worden gehouden en zal afwijkend gedrag worden ter kennis gebracht van de taliban. Verzoeker haalt voorts aan dat de taliban lijfstraffen toepassen bij het niet-respecteren van de religieuze regels. Hij wijst op de toename van en de regionale verschillen in de toepassing van deze regels. Verder uit verzoeker kritiek op de info waaruit blijkt dat de taliban begrip zouden hebben voor Afghanen die het land om economische redenen verlieten.

Verzoeker wijst daarnaast op hetgeen er betreffende de door de taliban gepleegde mensenrechtenschendingen gesteld wordt in landeninformatie van Amnesty International van augustus 2022. Volgens hem is dit rapport om verschillende redenen relevant om zijn risico bij een terugkeer in te schatten. In eerste instantie blijken uit dit rapport de doorgedreven controles die plaatsvinden en de technische kennis van de taliban, waarbij laptops, *social media* en *smartphones* worden doorzocht en waarbij zij erin slagen om zelfs verwijderde foto's en video's terug te vinden. Verder blijkt hieruit dat lokale talibanleiders nieuwkomers in de regio in de gaten houden en aanspreken en daarnaast informanten rekruteren die zulke nieuwkomers in de gaten moeten houden. Volgens verzoeker vergroot dit alles de kans dat hij bij een terugkeer op negatieve wijze in aanraking komt met de taliban. Verzoeker benadrukt tot slot dat ook uit dit rapport blijkt dat de restricties in Afghanistan gradueel worden verscherpt en hardhandig worden afgedwongen.

Verder wijst verzoeker op de risico-verhogende factoren, vermeld in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023, en past hij deze toe op zijn persoonlijke situatie. Zo duidt hij op zijn herkomst als Pashtou uit Laghman, ruraal gebied waar 50% van de bevolking Pashtou is en een eerder conservatieve omgeving, op zijn verblijf sinds 2019 in Europa en op zijn vertrek en het indienen van een beschermingsverzoek als minderjarige. Hij stelt nog dat hij de Nederlandse taal heeft geleerd en zich sterk geïntegreerd heeft. Hij

heeft de liefde gewonnen van vrouwelijke lesgevers en met betrekking tot de lessen godsdienst wordt opgemerkt dat hij respect toont voor alle vormen van geloof, niet onbelangrijk wat indicatie betreft dat hij effectief een *mindset* heeft verworven die erg vijandig zou benaderd worden door de taliban. Tot slot werpt hij op dat hij inmiddels meerderjarig is en afgestudeerd en dat hij werkt in de logistiek.

Tot slot wijst verzoeker op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan. De Afghaanse ambassade te Ukkel, die trouw is aan de voormalige Afghaanse republiek en die in december 2022 nog aangaf geen paspoorten te kunnen afleveren, zal overigens door de taliban gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die door deze ambassade zouden worden afgeleverd extreem risicovol maakt.

Verzoeker concludeert dat hij omwille van alle voormelde redenen in aanmerking komt voor de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel

bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en in zijn aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt De Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban omwille van een poging tot gedwongen rekrutering. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

In de bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal dienaangaande als volgt gesteld:

“U heeft niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Zo kent u geen enkele naam van talib of talibancommandant uit uw regio bij naam (CGVS, p. 17), toch zegt

u hen te vrezen en dat ze actief waren in uw regio. Dat u nog jong was en u dit niet kan weten kan niet worden gevolgd. U was immers al bijna 16 jaar, ging naar school en luisterde soms naar de radio (CGVS, p. 12, 14, 15, 18). Ook werd er over incidenten die zich voordeden met de taliban gesproken in het dorp (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat u nooit een naam van een talibancommandant zou opgevangen hebben. De taliban zouden uw vader een aantal keren aangesproken hebben in de moskee om hem te vragen u naar hen toe te sturen om jihad te voeren. Uw vader vertelde hen dat hij u te jong vond. Vervolgens kwamen ze naar uw huis met dezelfde vraag. Uw vader begon op die momenten te smeken en te wenen waardoor de taliban ermee akkoord gingen u nog even thuis te laten (CGVS, p. 17, 19, 20). In totaal kwamen de taliban drie keer naar uw huis en gingen ze telkens weg toen uw vader begon te wenen. Verder gebeurde er niks en werd er door de taliban ook geen verdere poging ondernomen om u of uw vader te overtuigen of zelfs onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 19, 20). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban, indien ze u daadwerkelijk zouden willen rekruteren en viseren en de moeite doen om telkens naar uw huis te komen, zich zomaar laten overtuigen door de smeekbedes en het geween van uw vader om u nog thuis te laten. Dit strookt niet met het beeld dat u elders over hen ophangt van hardvochtige strijders die zelfs geen medelijden hebben met vrouwen en kinderen (CGVS, p. 17).

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Behalve via uw vader, werd u zelf nooit benaderd of aangesproken door de taliban met de vraag om jihad te doen of om zich aan te sluiten (CGVS, p. 22), ook werd u door niemand anders gevraagd bij de taliban te gaan (CGVS, p. 23). Onderling werd er met de jongens uit het dorp niet over de taliban gepraat, behalve over personen die door hen werden gedood (CGVS, p. 23). Hoewel de leraren op school onderling met elkaar spraken over de taliban (en hun voorkeur of afkeer uitspraken) werd er door hen niet met de leerlingen over jihad gesproken (CGVS, p. 23). Wat de ouderen van het dorp van de taliban vinden kan u evenmin zeggen, aldus blijkt niet dat zij jongeren aanzetten tot toetreden (CGVS, p. 24). In de moskee ging u enkel om te bidden en of daar over de taliban gesproken werd weet u niet (CGVS, p. 25). Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter, uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om les te volgen niet over de taliban werd gepraat, u leerde er enkel over de koran (CGVS, p. 14, 25). De mullah zou wel over de jihad als plicht hebben gesproken maar zou u en uw studiegenoten nooit gevraagd hebben om jullie aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 23). U kan overigens weinig zeggen omtrent de uitspraken van de mullah over jihad (CGVS, p. 23, 24). U geraakt u niet verder dan dat ze zeiden dat "jihad verplicht was" en dat "buitenlanders ons land bezetten", toen u verschillende malen gevraagd werd hoe men u probeerde te overtuigen jihad te voeren (CGVS, p. 23, 24). Dit wijst niet op een verregaande vorm van indoctrinatie. Overigens heeft u er geen idee van hoe het met de andere jongens van de madrassa of het dorp vergaan is. Of zij ook gevraagd werden bij de taliban te gaan voor jihad weet u niet.

Na uw vertrek zouden de taliban u nog komen zoeken zijn bij u thuis (CGVS, p. 22). Daarbij werd uw huis doorzocht en dat van de burens. Uw vader zou nog bedreigd zijn en daarom elders gaan verblijven zijn. Uw familie zou echter nog ongeveer een jaar blijven wonen zijn in jullie huis, maar vervolgens verhuisd zijn naar het huis van uw oom in Charbag. Doorheen dat jaar is er echter niks gebeurd, wat ook opmerkelijk is gezien de eerdere dreigementen van de taliban (CGVS, p. 22). Overigens is het weinig aannemelijk dat uw vader nu, twee jaar later, nog steeds ondergedoken zou moeten wonen in Mehterlam maar dat de taliban u en uw familie nooit zijn komen zoeken in het huis van uw oom in Charbagh (CGVS, p. 22), dat toch niet zo heel ver van uw dorp gelegen is (zie kaart). Men kan aannemen dat de taliban over de nodige

lokale informanten beschikt om te weten te komen waar uw oom woont (CGVS, p. 23, 24). Dit wijst er dan ook op dat jullie wat de taliban betreft geen prioriteit waren.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u wel internationale bescherming asielt heeft aangevraagd in Bulgarije en Oostenrijk maar dat u deze procedures blijkbaar niet verderzette en doorreisde naar België (CGVS, p. 25). Het feit dat u er deze procedure niet verderzette ondanks dat u er de kans kreeg bescherming aan te vragen en doorreisde naar België doet twijfelen aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was tijdens uw persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

(...)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming."

3.3.6.2. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het verzoekschrift louter toe te spitsen op algemene informatie omtrent rekrutering door de taliban en erop te wijzen dat de taliban de zogenaamde 'night letters' gebruiken om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen en hierbij aan te stippen dat er onenigheid bestaat omtrent de betekenis van 'gedwongen rekrutering', laat verzoeker na de concrete motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Met een verwijzing naar algemene informatie slaagt hij er geenszins in de bovenstaande bevindingen te verklaren of te weerleggen en de ongeloofwaardigheid van zijn eigen verklaringen te herstellen.

3.3.6.3. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling van de door verzoeker neergelegde stukken. Deze bespreking kan in de bestreden beslissing worden gelezen en wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

3.3.6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk

wordt gemaakt. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.6.5. Waar verzoeker hekelt dat hij enkel voor en niet opnieuw na de machtsovername door de commissaris-generaal werd gehoord, merkt de Raad op, zoals hoger reeds uiteengezet, dat hij bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factore* regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 27 mei 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en zoals verzoeker het zelf verwoordt om “*uitgebreid aan te geven wat er is veranderd, wat het lot is van de familieleden die zijn achtergebleven, welk netwerk hij nog heeft, hoe zij er socio-economisch aan toe zijn, en vooral welk risico hij loopt bij terugkeer nu de taliban de overheid uitmaken*”.

In casu wordt bijgevolg vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

3.3.6.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht, vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn, volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

3.3.6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.8. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in een westers land en refereert hierbij naar algemene landeninformatie en naar 's Raads rechtspraak om zijn betoog te staven. In zijn aanvullende nota gaat hij in op bepaalde factoren die volgens hem als risicoverhogend kunnen worden aanschouwd.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and*

preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit de elementen waarop de Raad acht vermag te slaan blijkt dat verzoeker een negentienjarige Afghaanse man is die tot de achtste graad school heeft gelopen in Afghanistan en er naar de madrassa ging waar hij de koran bestudeerde, dat hij op bijna zestienjarige leeftijd Afghanistan is ontvlucht en vervolgens na een reis van ongeveer vier maanden in België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aankwam en in die hoedanigheid een beschermingsverzoek indiende. Hoewel verzoeker nog relatief jong was toen hij Afghanistan verliet en naar Europa reisde, kan worden aangenomen dat hij voor een groot deel reeds gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, normen en waarden en dat hij niet *in concreto* aantoonde dat hij gedurende de drieënhalve jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker haalt geen elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

In zoverre hij in dit kader aanvoert dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, dat hij hier een persoonlijk leven zou hebben uitgebouwd, dat hij linken zou hebben gelegd met de Belgische maatschappij en

inwoners, dat hij zich alhier westers kleedt, zijn baard scheert, muziek en programma's beluistert en bekijkt die door de taliban niet zouden worden goedgekeurd, alsmede dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst *checkpoints* van de taliban zou dienen te passeren waarbij zijn telefoon en zijn sociale media gecontroleerd kunnen worden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat zijn verblijf in het Westen en deze elementen hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij.

De Raad herhaalt in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou dienen aan te passen, zijn baard zou moeten laten groeien, zou moeten ophouden met het beluisteren en bekijken van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek en programma's, kan in hoofde van verzoeker geenszins worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkervijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Aldus toont verzoeker ook geheel niet aan dat of op welke wijze hij, dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daardoor daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Waar verzoeker specifiek wijst op de vrees voor controle van zijn *smartphone* aan een *checkpoint*, stelt de Raad vast dat hij verklaarde *Facebook* te gebruiken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26-27). Uit de landeninformatie blijkt niet dat het hebben van een *Facebook* profiel zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghansen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij *Facebook* heeft, met als profielfoto een volgens zijn verklaringen eerder onschuldig Pashtou-gedicht, dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn *Facebook* profiel uit te wissen of de volledige *account* te verwijderen.

Ook de documenten gevoegd bij de aanvullende nota van verzoeker kunnen de Raad niet overtuigen. Dat verzoeker van 17 januari 2020 tot 30 juni 2021 naar de OKAN klas in Lier ging (stuk 3), dat de stad Lier hem feliciteert met zijn inspanningen om Nederlands te leren en zo te integreren (stuk 4) en dat hij blijkens de voorgelegde arbeidscontracten sinds een jaar werkt in het kader van uitzendarbeid als onderpicker (stuk 5), is lovenswaardig, doch wordt door de Raad, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard geacht dat dit leidt tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van tewerkstelling in België in de logistieke sector en het school lopen, waarbij hij tijdens de godsdienstlessen respect toonde voor alle geloofsvormen en "*de liefde won van vrouwelijke lesgevers*", bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Waar verzoeker ter terechtzitting verduidelijkt dat hij reeds tewerkgesteld was in

bedrijven die alcohol en vlees verwerken, stipt de Raad ten overvloede nog aan dat dit niet inhoudt dat hij zich bepaalde gedragingen zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen, te meer verzoeker niet verklaart zelf alcohol te drinken of varkensvlees te eten.

Ook de duur van zijn verblijf in België sinds september 2019, *in casu* drieënhalf jaar – en van vier jaar in het Westen – impliceert niet dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De argumentatie dat verzoeker niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger en dat hij niet in staat is te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, is niet meer dan een blote en algemene bewering. Vooreerst brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Verder staat verzoeker nog steeds in contact met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10 en bevestigt ter terechtzitting), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal en eerder conservatief gebied, met name de regio Khas Aziz Khan, district Qarghayee in de provincie Laghman, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de thans heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan

nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met *link* naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker, die nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan, reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, althans voor zover hij hier zicht op biedt, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde emailverkeer met expert T.R., laat deze informatie geen andere beoordeling toe. T.R. verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban, naar de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Verder benadrukt ook T.R. het belang van de individuele omstandigheden, die risicoverzwarend kunnen zijn. Dit ligt derhalve in lijn met de door de commissaris-generaal en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen

worden in het licht van de algemene landeninformatie. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover is dan ook niet relevant, noch dienstig.

3.3.6.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar hij nog betoogt dat hij zich in een kwetsbare situatie bevindt bij terugkeer naar Afghanistan aangezien hij na zijn verblijf in België zal worden gezien als verwesterd, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven werd uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker een (toegeschreven) verwestering niet aannemelijk maakt. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest “S.H.H.” van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens wordt in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïmponeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA

"*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 3 maart 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van ngo's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld dat, rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en verder ook geen recentere informatie wordt bijgebracht. In zoverre in het verzoekschrift de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.12. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS